

Põhikohtuasja pooled

Apellant (kaebaja esimeses kohtuastmes): Arex CZ a.s.

Vastustaja: Odvolací finanční ředitelství

Eelotsuse küsimused

1. Kas iga maksukohustuslane tuleb nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ⁽¹⁾, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, (edaspidi „käibemaksudirektiiv“) artikli 138 lõike 2 punkti b tähenduses lugeda maksukohustuslaseks? Kui vastus on eitav, siis millistele maksukohustuslastele seda sätet kohaldatakse?
2. Kui Euroopa Kohus vastab, et käibemaksudirektiivi artikli 138 lõike 2 punkt b on kohaldatav sellistele olukordadele nagu põhikohtuasjas (kus toodete omandaja on registreeritud maksukohustuslane), siis kas seda sätet tuleb tõlgendada nii, et kui nende toodete lähetamine või vedu toimub vastavalt nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/118/EÜ⁽²⁾, mis käsitleb aktsiisi üldist korda ja millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 92/12⁽³⁾ (edaspidi „aktsiisidirektiiv“), asjakohastele sätetele, siis tuleb aktsiisidirektiivis ette nähtud menetlusega seotud tarnet pidada tarneks, mis kõnealuse sätte kohaselt annab õiguse käibemaksuvabastusele, ehkki käibemaksudirektiivi artikli 138 lõikes 1 sätestatud maksuvabastuse tingimused ei ole muidu täidetud, arvestades kaupade veo seotust teise tehinguga?
3. Kui Euroopa Kohus vastab, et käibemaksudirektiivi artikli 138 lõike 2 punkt b ei ole kohaldatav sellistele olukordadele nagu põhikohtuasjas, siis kas asjaolu, et kaupu veetakse aktsiisi peatamise korra alusel, on otsustav lahendamaks küsimuse, milliseiga mitmest üksteisele järgnevalt tarnest tuleb vedu käibemaksudirektiivi artikli 138 lõikele 1 alusel käibemaksuvabastuse kohaldamiseks seostada?

⁽¹⁾ ELT 2006, L 347, lk 1.

⁽²⁾ ELT 2009, L 9, lk 12.

⁽³⁾ EÜT 1992, L 76, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 179.

12. juulil 2017 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Prantsuse Vabariik

(Kohtuasi C-420/17)

(2017/C 300/29)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: O. Beynet ja C. Hermes)

Kostja: Prantsuse Vabariik

Hageja nõuded

- tuvastada, et kuna Prantsuse Vabariik ei ole Landes'i departemangus võtnud kõiki meetmeid *Emberiza hortulana* üldise kaitsesüsteemi loomiseks, siis on ta rikkunud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. novembri 2009. aasta direktiivi 2009/147/EÜ loodusliku linnustiku kaitse kohta artiklist 5 tulenevaid kohustusi,
- mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon leiab, et Prantsusmaa ei ole kunagi võtnud ühtseid ja koordineeritud meetmeid *Emberiza hortulana* üldise kaitsesüsteemi loomiseks ning on seega rikkunud direktiivist 2009/147/EÜ⁽¹⁾ tulenevaid kohustusi.

⁽¹⁾ ELT L 20, 26.1.2010, lk 7.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hispaania) 14. juulil 2017 – Elena Barba Giménez versus Francisca Carrión Lozano

(Kohtuasi C-426/17)

(2017/C 300/30)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Elena Barba Giménez

Kostja: Francisca Carrión Lozano

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 93/13 koostoimes direktiiviga 2005/29 ja harta artikliga 47 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugune liikmesriigi õigusnorm nagu Ley 1/2000 de Enjuiciamiento Civil'i (tsiviilkohtumenetluse seadus 1/2000) artikkel 35, mille kohaselt ei või organid, kellele on tehtud ülesandeks viia läbi maksmata advokaaditasu nõuete menetlus (*expedientes de jura de cuentas*), enne täitekorralduse andmist omal algatusel hinnata, kas advokaadi ja tarbija vahel sõlmitud lepingud on ebaõiglaseid lepingutingimusi või kas nendes on kasutatud ebaausaid kaubandustavasid?
2. Kas riigi tasuta õigusabi pakuvad advokaadid on direktiivi 93/13⁽¹⁾ artikli 2 punkti c ja direktiivi 2005/29⁽²⁾ artikli 2 punkti b kohaselt „ettevõtjad“ või „teenuste osutajad“? Kas direktiivi 2005/29 artikli 6 lõike 1 punkt d ja artikli 7 lõige 2 on kohaldatavad juhtudel, kus teenuste osutaja hinnakirja reguleerib õigusnorm?
3. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas direktiivi 2005/29/EÜ tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugune õigusnorm, nagu on sätestatud tasuta õigusabi seaduse 1/1996 artiklis 36, millega on kehtestatud kohustus kohaldada seaduses ette nähtud hinnakirja, vaatamata sellele, et ettevõtja tegevuses esineb teenuste eest kehtestatud hinna teatamata jätmist või selle suhtes eksitavat käitumist?
4. Kas ETL artiklit 101 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugune õigusnorm, nagu on kehtestatud seaduse 1/1996 artiklis 36, mis näeb ette tasuta õigusabi süsteemis teenuseid osutavatele advokaatidele, et nõude rahuldamise korral makstakse tasu nende advokaatide poolt eelnevalt kindlaks määratud advokaaditasude hinnakirja järgi, ilma et liikmesriigi ametiasutused võiksid seda kohaldamata jätta?
5. Kas need õigusnormid vastavad direktiivi 27/2006/EÜ artikli 15 lõikes 3 osutatud vajalikkuse ja proportsionaalsuse nõuetele?